

Čarodějnice Bordeína

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

Sandra Dražilová Zlámalová je začínající autorka, která se dětským čtenářům představila v roce 2017, kdy vyšla její pohádková prvotina *Kulíškovy neposedné příhody*.

Vystudovala učitelství jak pro střední, tak pro základní školy, z čehož čerpá i ve své tvorbě. Dříve se věnovala také překládání a tlumočení z německého jazyka. Nyní je především maminkou tří uličníků, takže jsou všechny její příběhy „testované na dětech“. Má ráda, když její vyprávění obsahuje více textových rovin. Miluje knížky, sportování a cestování se svými dětmi a manželem. Se svou rodinou bydlí v Jizerských horách, kde se odehrává i děj *Čarodějnice Bordelíny*.

Čarodějnice Bordejína

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Sandra Dražilová Zlámalová

ČARODĚJNICE BORDELÍNA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7147. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Jana Novotná

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 104

Vydání 1., 2019

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2019

Cover Illustration © Marie Koželuhová

ISBN 978-80-271-2691-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-2690-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2210-3 (print)

Obsah

Bordelína se stěhuje do lesa	7
Bordelína čaruje	15
Bordelína a veverka Drzečka	26
Bordelína a Puchonosodor	35
Bordelína kazí vodu	45
Bordelína stůně	54
Bordelína uklízí	67
Bordelína se chystá na masopust	77
Bordelína a bolavý zub	89
Bordelína už nechce být Bordelínou	97

Bordelína se stěhuje do lesa

ŠKROUCH! PRSK! ŽDUCH! BUM!

Mýtinou se rychlostí blesku kutálela fialová ohnivá koule, která křičela na všechny strany: „Pozóór, nebrzdí mi tó!“

Zajíci zvědavě vykukovali z nor, veverky ze svých úkrytů ve stromech. I ptáci, kteří zrovinka letěli okolo, se v letu zastavovali a mávali křídly na místě. Všichni byli zvědaví. Co TO vlastně bylo?!

Ono se to narovnal, oprášilo si to záda a kolena, protáhlo se to a začalo se to s nespokojeným výrazem rozhlížet po okolí. Všude byl klid. Zelená tráva byla jako právě učesaná hřebenem, stromy krásně rostlé a ten vzdoušek – svěží a voňavý. Nikde ani stopa po čemkoli nepatřičném.

Stvoření nevěřicně zakroutilo hlavou a promnulo si palci oči. Nepomohlo to. Stále to v tom Jizerském lese vypadalo stejně.

Až na oblak dýmu, který se vznášel okolo a voněl po spálené smůle.

„Ne, ne, takhle já to nenechám,“ kroutilo stvoření hlavou se strapatými ohnivými vlasy.

Veverka, které zvířátka neřekla jinak než Drzečka, přihopkala blíž. Zvědavě vykulila oči a zeptala se: „Kdo jsi? Co tu děláš?!“

Stvoření se rozhlédlo a povídá: „Mé jméno je Bordelína a jsem čarodějnice. A co tu dělám? Ha ha, tak na to se podívej!“

*„Šmudli, kudli, brumda, fííí,
ať se má čarodějná chatrč ve fialové barvě
naruby postavená objeví.“*

Čarodějnice přitom máchala tak zlověstně oběma rukama, až zvířátkům zatrnulo. Náhle se před očima všech přihlížejících objevila přímo uprostřed mladých smrčků fialová chatrč, která stála na střeše. Vše na ní bylo obráceně.

„Tak,“ mnula si ruce Bordelína, „hned to tu vypadá lépe.“

Chtěla se na všechna zvířátka zeširoka usmát, ale nebylo na koho. Z jejího čarování se zvířátka tak polekala, že se raději schovala.

„Ještě okolí přearovat a bude to tu přesně podle mého gusta,“ mumlala si pro sebe čarodějnice a rychle zašla do své fialové, naruby postavené chatrče.

Zevnitř se ozýval šramot a bouchání. Poté opět vykukla ohnivá hlava, škodolibě se ušklíbla a opět se schovala. Ti, kteří to viděli, netušili, co se pod úšklebkem čarodějnice skrývá.

Však oni se dočkají.

Bordelína vylezla před svou chatrč. Podívala se doprava, doleva, nahoru i dolů. Pak se zamračila, zvedla ruce a povídá:

*„Šmudli, kudli, brumda, fíí,
papírky, papírečky barevné.
Volám vás teď a v tuto chvíli,
staňte se opět kouzelné.
Les je příliš čistoučký,
překryjte ho celičký.
Ať papírky všude jsou
krásnou barevnou okrasou.“*

Z nebe se náhle začaly sypat barevné papírky všech tvarů a velikostí. A než bys řekl švec, byl opravdu les pokrytý papírky. Bordelína se konečně usmála. Líbilo se jí, jak to pěkně v tom Jizerském lese vyzdobila.

Jen ostatní obyvatelé lesa nebyli z čarodějnice vůbec nadšení.

Bordelína si tlesknutím přivolala svůj duhový deštník. Nasedla do něj a frrr do oblak – prohlédnout si okolí svého nového domova. Létala nad celým lesem, horami i údolími. U Pytláckých kamenů letěla Bordelína tak rychle, že přehlédla sovu Mudrlici sedící ve větvích vysoké staré borovice. Plnou rychlostí do ní narazila. Nejdřív spadla Bordelína, pak deštník a poté se s klidem snesla sova.

„Hu húúú! Co tě to napadlo, lítat takhle rychle! A ještě pořádně nekoukat, kam letíš!“ hubovala Mudrlice Bordelínu. Netušila přitom, s kým má tu čest.

Bordelíně se to nelíbilo ani trošku. Už přemýšlela, co by Mudrlici provedla.

Sova by hudrovala jako krocan klidně až do rána, ale na to nemínila čarodějnice čekat. Otočila se na patě, sedla do deštníku a frrr pryč.

„Tsss, takhle na mě hartusit, sova jedna sovovitá,“ šeptala si Bordelína zlostně cestou domů.

Když klesala ke své fialové chatrči naruby, dostala pravý čarodějnický nápad. A ty nevěstí nikdy nic dobrého. Čarodějnice vlétla rychlostí blesku do své chatrče, vykasala si rukávy šatů a začala s čarováním:

*„Šmudli, kudli, brumda, fííí,
ať sově brýle ze zobáku zmizí.
Na čelo jí je přičaruju,
to její hubování jí nedaruju.“*

Bordelína si radostí poskočila a šla rychle otřít svůj kouzelný stříbrný talířek Šmíráček, aby viděla, co bude dělat sova Mudrlice bez brýlí.

Mudrlice se právě chystala číst ve své obrovské moudré knize, když vtom... Písmenka jí začala splývat v jednu tmavou šmouhu. Celá zmatená nechápala, co se stalo. Vždyť před chvilinkou viděla vše úplně jasně! A nyní? Achich ouvej.

Navíc si k ní po setmění chodili obyvatelé lesa pro radu, pomoc nebo lék. „Jak já jim teď pomůžu,“ naříkala sova. Bordelína to vše sledovala se škodolibým chichotáním.

Křup, hop, křup, hop, bylo slyšet už z dálky. K sově Mudrlici se blížil zajíc, který bydlel kousek za lesem u pole. Už už se nadechoval, že spustí, co všechno potřebuje. Vtom si všimnul, že sova vypadá jinak. Byla taková nesvá, neklidná.

„Hu húúú, dnes ti nemohu pomoci, sama bych pomoc potřebovala,“ omlouvala se Mudrlice.

„Proč? Co se stalo?“ vyptával se zajíc Cyril.

„Najednou mi, hu húúú, zmizely brýle ze zobáku, hu húúú,“ vysvětlila mu sova Mudrlice.

Zajíc Cyril jen vykulil koráلكové oči. Nedělá si z něj sova blázný?!

„Milá sovo, sáhni si pařátkem na čelo. Tam máš přeci své brýle,“ řekl zajíc Cyril a pokračoval, „a teď rychle, moje zaječí rodinka čeká, až přijdu s medicínou.“

„Sakryš, taková bžunda to mohla být, kdyby hledala Mudrlice ty brýle déle,“ zaklela Bordelína.

Byla po dnešním dni už celá rozlámaná. A tak se schoulila v koutě své chatrče a přikryla se potrhaným kabátem. Stihla ještě vzdychnout: „Postel si vyčaruju zítra.“

A pak usnula.

Bordelína čaruje

Lesní čarodějnice Bordelína žila v Jizerském lese už nějaký ten pátek. Nebyl den, aby nevyvedla nějakou neplechu či lumpárnu. Zrovinka dneska ráno se probudila s obzvlášť záškodnickou náladou.

Bordelína se protáhla na posteli, vyskočila z ní a šla se podívat z okna. Ale ať koukala, jak koukala, viděla jen bílo. Jako kdyby se po celém lese válely chomáče bílých chlupů. Nebo snad někdo vylil mléko?

Bordelína si ručkama protřela oči, jestli se jí to nezdá. Nezdálo. Mlha se klidně válela po celém lese a ne a ne se hnout.

„Heej ty, mlho, běž se válet jinam,“ hulákala Bordelína, „není vidět na krok.“

Ale s mlhou to ani nehnulo.

„Odkouzlit mlhu, to není jen tak,“ mumlala si pro sebe čarodějnice a šla hledat zaklínadlo do své knihy kouzel. Sfoukla z ní prach a rukou smetla pavučiny, do kterých byla ta obrovská kniha zamotaná.

Bordelína listovala zepředu, listovala zezadu a... nic. Podrbala se na hlavě a přemýšlela a přemýšlela. Jeden nápad by tu byl, ale moc se jí do něj nechtělo. Jenže pokud se chce mlhy zbavit, nic jiného jí nezbývalo. Vztekle koulela očima, div si je nevykoulela.

„Fuj, prosit někoho,“ prohlásila otráveně Bordelína a pokračovala, „ale nedá se nic dělat, ať už je to za mnou... Mlho, mlžičko, prosím, prosím, pojď se už schovat ke mně do mlžného kotlíku,“ zaprosila Bordelína.

Mlha se skutečně jako zázrakem pomalu plížila do kotlíku, který pro ni Bordelína nachystala. Jen co tam byla mlha celá schovaná, zaklapla za ní Bordelína víko.

„Tak, to by bylo,“ uchichtla se čarodějnice.

Jedním mávnutím ruky shodila šišky ze stromu, který stál nejbliž její chatrče. Naládovala jimi duhový deštník, prudce otočila rukojetí a frrr pryč.

Celý den pak létala okolo lesa Bambručáku. A ne a ne přijít na nějakou obzvlášť vypečenou lumpárnu. Už se začalo stmívat. Nebe ztmavlo tak, jako by jej někdo polil inkoustem. Bordelíně se ale domů, do fialové chatrče naruby, vůbec nechtělo. Létá sem a létá tam. Až náhle jako by ji osvítilo – lumpácký nápad byl na světě!

„Co takhle obhlédnout vesnici, která je tu pod hora-
mi,“ pomyslela si čarodějnice.

To ale není jen tak...

*Čarodějnice má v nepsaných čarodějnických
pravidlech dáno, že se má lidem vyhýbat.*

Jenže Bordelína se rozhodla jednat podle sebe, pravidla nepravidla. Kroužila na svém duhovém deštníku nad vesnicí s legračním názvem Kotobílky. Když už si myslela, že z lumpačení dnes nic nebude, zpozorovala rozsvíceným oknem rošťáckého kluka, jak se chystá spát.

Čarodějnice poletovala kolem okna tak, aby ji nikdo neviděl, ale aby ona viděla všechny. Co viděla, ji úplně

uchvátilo. Viděla kouzelného chlapečka s měděnými vlásky – Vojtíšek se jmenoval – jak sedí na postýlce. Viděla, jak chlapečkova maminka bere jakousi obrázkovou knížku a chlapečkovi z ní čte. Viděla, jak maminka knížku odkládá, jde k chlapečkovi, hladí ho po vláskách, dává mu pusku na čelíčko, přikrývá ho, zhasíná a odchází.

Bylo to tak kouzelné, až Bordelína zalitovala, že tohle nikdy nezažila. Lítost ale velmi rychle vystřídala škodolibost. Přiletěla na deštníku blíž k oknu, které právě zhaslo, a začala čarovat.

*„Šmudli, kudli, brumda, fííí,
ať uklizené věci se po pokoji rozletí.
Vysypte se, kostičky,
rozházejte, pastelky,
rozpatlej se, modelíno,
ať tu není uklizeno!“*

Bordelína se škodolibě zasmála a odletěla do své fialové chatrče naruby. Protože už bylo hodně pozdě, tak si i čarodějnice lehla do postele. Za nic na světě ale nemohla usnout. Stále musela myslet na toho kluka, kterému vyrobila v pokojíčku tak parádní nepořádek. Byla na sebe náležitě hrdá.

Druhý den byla Bordelína vzhůru dřív, než začali zpívat kosi. Hned si to štrádovala ke stříbrnému talířku. Otřela ho a... nic. Talířek se na ni zlobil. Byl od čarodějnice zvyklý na ledasco, ale takhle zlobit malého kluka, to se nedělá.

„Talířku Šmíráčku, prosím, ukaž mi, co chci vidět,“ žadonila Bordelína.

Talířek se nechal obměkčit a ukázal Bordelíně chlapečka s měděnými vlásky. Pořád ještě sladce spinkal a nic netušil. Bordelína nemohla od talířku odtrhnout oči. Poskakovala po chatrči a nemohla se dočkat chvíle, kdy do chlapečkova pokoje vstoupí maminka.

*„Ejchuchú, juchuchú,
čarování to je věc.
Ejchuchú, juchuchú,
lehčí, než bys řekl švec.“*

„Vojtíšku, broučku, je čas vstávat,“ slyšela Bordelína někoho šeptat z talířku.

„No teda, jak jsi dokázal udělat přes noc až takovýhle nepořádek?“ ptala se maminka chlapečka s rezavými vlásky a nevěřicně kroutila hlavou.

